

РОЗДІЛ 1

КВІНН

Поки я намагаюся змити з рук кров, хтось дзвонить у двері. Я завмираю: руки вкриті рожевою піною, а гаряча вода з крана обпікає пальці й поколює шкіру. Хтось терпляче чекає на ґанку, поки я відчиню. Гіршого моменту годі й уявити.

Можливо, це доставка? Може, вони просто залишать пакунок під дверима й підуть? Або ж лишать записку: «Даруйте, ми вас не застали! Повернемося завтра!».

І тут — три гучні удари у вхідні двері.

— Іду! — кричу я здавлено, хоча навряд чи мене звідси почують. Я щосили тру пальці, потім — нігті, під які, здається, забилася кров. Хто ж знав, що її так важко змити з рук? — Хвилинку!

Я вимикаю гарячу воду й оглядаю долоні, повертаючи їх то так, то сяк. Нормально? Ну, вибору немає. Я витираю руки світло-зеленим кухонним рушником, залишаючи на ньому червоний слід. Чорт, не все відмила — доведеться мити ще раз.

Щойно позбудуся непроханого гостя.

Мої підбори цокають по лінолеуму на кухні, а потім звук стихає, щойно я ступаю на м'який килим у вітальні. Ми з Дереком годинами розглядали зразки килимів, перш ніж зупинилися на цьому — вугільного кольору, що тепер лежить від стіни до стіни в нашій вітальні. По ньому так приємно ходити босоніж, і я рада, що таки вибрала темніший

колір замість блілого відтінку, на якому була б помітна кожна плямка. Наш килим легко приховує пил і сміття.

І плями крові, як виявляється, теж.

Поспішаючи до входних дверей, я помічаю крізь вікна яскраві вогні. Червоні й сині спалахи водночас. Це може означати тільки одне.

Перед моїми дверима — поліція.

О боже! Ні-ні-ні...

Я на мить завмираю, щоб опанувати себе. *Зберися, Квінн.* Глибоко вдихаю, намагаючись зупинити тремтіння рук. Не виходить. Тож я просто відчиняю двері.

Я не помилилася. Переді мною стоїть поліціант. І це не хто інший, як Скотті Дваєр, хоча тепер він Скотт або ж заступник шерифа Дваєр. Мільйон років тому, ще в старшій школі, ми зі Скоттом зустрічалися. Пам'ятаю, яким незграбно милим він мені здавався, із рудувато-каштановим волоссям, яке завжди стирчало вгору, й обличчям, укритим ластовинням. Але потім школа закінчилася, я поїхала до коледжу, а він почав працювати в продуктовому магазині свого батька. Я навіть не пам'ятаю, як ми розійшлися, просто дзвінки ставали дедалі рідшими, й одного дня на першому курсі я раптом усвідомила, що ми більше не разом.

Тепер Скотті — поліціант: у формі, зі справжнім жетоном і всім таким. Раніше він був худий, як жердина, а тепер темно-синя форма сидить на ньому доволі непогано. Ластовиння майже зникло, і він приборкав волосся, хоча досі здається по-хлопчачому привабливим.

Ось що буває, коли повертаєшся жити до міста, де виросла. Усі, з ким стикаєшся, — це або хлопець, з яким ти зустрічалася в старшій школі, або хтось, хто бачив, як тебе змудило в роздягальні, або дівчина, яка не запросила тебе на свій день народження. Це виснажує.

Але іноді це може зіграти на руку.

— Привіт, Квінн. — Скотт усміхається, але обличчя в нього серйозне. Це не дружній візит — та я і не очікувала іншого, адже за останні десять років ми зі Скоттом майже не розмовляли. — Усе гаразд?

Я ніяково витираю руки об сіру спідницю-олівець.

— Певна річ. Звісно. А що?

— Що ж... — Світло-карі очі Скотта ковзають повз мене, оглядаючи вітальню. М'який шкіряний диван, диванчик і пуф у тон, широкоекранний телевізор із системою об'ємного звуку, фотографії на камінній полиці з нашої останньої лижної поїздки до Вейлу. — Нам зателефонували. Один із ваших сусідів сказав, що чув крики з вашого будинку.

— Крики? — Я натягую на обличчя, як мені здається, правдоподібну усмішку. — Дивно! Він певен, що це було звідси?

Його погляд зустрічається з моїм.

— Саме так він і сказав.

Я морщу чоло, ніби роздумую над його словами. Нарешті клацаю пальцями:

— О! Знаєш, що то було? Я дивилася фільм по телевізору, а потім пішла на кухню й увімкнула звук на повну. Тож він, напевно, почув фільм.

Він киває, обдумуючи цей варіант. Усі говорять, що Скотт — хороший поліціант, добрий, але прискіпливий. Я стискаю руки в кулаки й чекаю, чи повірить він моїй історії. Знову кидаю погляд на тремтливі руки, боячись, що вони мене викажуть. І саме тоді помічаю це.

Червону цятку на сірій спідниці.

О боже, як я її пропустила? Як могла відчинити двері з краплею крові на спідниці? Швидко відводжу погляд, намагаючись не привертати до неї уваги. Якщо він її помітить, то наполягатиме зайти всередину. І якщо знайде — мені кінець.

— Який фільм? — нарешті питає він.

— Ну... — кажу я. — «Крик». З Нів Кемпбелл і Кортні Кокс, знаєш?

Він прочищає горло.

— Той, із масками, так?

— Саме так. Тож, очевидно, там були... ну, знаєш... *крики*. — Я винувато всміхаюся. — Перепрошую, якщо змусила когось непокоїтися. Але, як бачиш, тут усе спокійно.

— Гм...

Я затамовую дух, дивлячись просто перед собою. Ніби подумки благаю його: *Не дивися вниз. Будь ласка, не дивися вниз.*

Скотт хилить голову набік.

— Ти тут сама?

Я кручу пасмо волосся, намагаючись поводитися невинувато й трохи кокетливо. Легко й безтурботно. *Тут немає на що дивитися, офіцере.*

— Так, тільки я сама. Дерек ще на роботі.

Не дивися вниз. Будь ласка...

Зрештою він киває.

— Добре. Вибач, що потурбував. Лише хотів упевнитися, що все гаразд.

— Нічого! — Я сміюся, сподіваючись, що для нього це не звучить так дивно, як для мене. — Рада, що ти прийшов. Почуваюся в безпеці, знаючи, що ти десь поруч і захищаєш мене.

Скоттові щокли ледь червоніють. У школі, коли він ніяковів, усе його обличчя ставало яскраво-червоним.

— Просто виконую свою роботу.

— Я це ціную. І наступного разу обіцяю зробити тихіше. Особливо коли дивитимуся фільми жаків!

Він жартома махає мені пальцем.

— Дивись мені.

— І нам треба якось зустрітися, — додаю я. — Ми з Дерекком радо запросили б тебе на вечерю.

— Звучить чудово, Квінн.

Скотт не хоче вечеряти зі мною і Дерекком. Але це й неважливо, бо запрошення все одно не було щирим.

Він неквапливо спускається сходами й іде доріжкою до припаркованої поліційної машини з червоно-синіми мигалками. Я ніколи по-справжньому не збиралася розходитися зі Скотті Дваєром, але тепер уперше замислилася, як склалося б моє життя, якби ми залишилися разом. Якби я вийшла заміж за хорошого, порядного служителя закону, а не за Дерекка — чоловіка, якого обрала. Я б точно не стояла тут із кров'ю на спідниці й на підшвах. Це вже без сумнівів.

Я зачиняю двері, але продовжую стежити за Скоттом через вікно. Спостерігаю, як він заводить двигун і виїжджає на дорогу, та не відвертаюся, аж поки його машина не зникає з поля зору.

Він поїхав. Дякувати богу.

Тепер, коли Скотта більше не видно, я оглядаю спідницю. Крапля крові — приблизно пів сантиметра в діаметрі. Я ніколи раніше не виводила кров із одягу, але щось мені підказує, що мою найкращу робочу спідницю вже не врятувати. Утім, це найменша з моїх проблем.

Я повертаюся на кухню, уважно розглядаючи килим, чи не лишилося на ньому кривавих слідів від взуття. Кухня майже така сама, якою я залишила її кілька хвилин тому. Кран у мийці, як і завжди, підтікає. На зеленому рушнику й досі та темно-червона пляма. Три тарілки, які я залишила в сушарці, досі стоять у ряд. На холодильнику — записка-нагадування купити паперові рушники.

А ще мій чоловік досі лежить мертвий на кухонній підлозі, у калюжі крові.

РОЗДІЛ 2

Я хочу одразу дещо прояснити. Це я його вбила. Я не збираюся переконувати всіх, що це зробив дво-рецький чи якийсь однорукий чоловік. Це зробила я. Я вбила свого чоловіка. Усе, що можу сказати на свій захист, — у мене була вагома причина.

Я опускаю погляд на Дерека: він лежить там, де я його залишила, — на кухонній підлозі. Його тепла кров розтікається нерівним колом під тілом. Ніж лежить поруч, теж у крові, а руків'я вкрите моїми відбитками. На мить думаю витерти його, але який сенс? Це мій будинок. Ні в кого немає кращого мотиву вбити Дерека, ніж у мене. Я сама рознесла криваві сліди від взуття по всьому килиму. О, і поліціант щойно бачив мене тут саме в той час, який, упевнена, назвуть приблизним часом смерті Дерека.

Тож, я б сказала, кілька відбитків — точно не те, через що варто хвилюватися.

Я присідаю біля нього, ще більше забруднюючи спідницю кров'ю, але, думаю, можна вважати її вже безнадійно зіпсованою. Його карі очі напіврозплющені й утуплені в порожнечу, а ідеально вирізьблені риси обличчя застигли. Уперше за весь час нашого знайомства з його лица зникло напруження. Навіть уві сні Дерек був напружений. Він скреготів зубами так голосно, що будив мене. Мабуть, після смерті він нарешті досяг того цілковитого

спокою, якого не зміг дати медитаційний застосунок у його телефоні. Можливо, він нарешті досяг якогось піднесеного стану абсолютного блаженства.

Чи жахливо сподіватися, що він його *не досяг*? Сподіватися, що він зараз горить у пеклі?

Хай там як, але саме на це я сподіваюся.

А тепер треба вирішити, що робити далі. У мене є два варіанти:

- 1) залишитися тут і зізнатися;
- 2) утекти.

Перший варіант звучить спокусливо. Зрештою, я вже тут. А зрушити з місця не так просто. І, мабуть, я зможу подати це інакше. Сусід же чув мої крики. Чи повірить хтось, якщо я розкажу правду? Якби Дерек не лежав тут мертвий, на його місці була б я. Або він, або я — ось до чого все звелося.

Я торкаюся шиї. Вона досі болить там, де були його пальці. Будуть синці. Раніше він ніколи не залишав синців — принаймні там, де їх міг би хтось побачити. Я досі чую його шиплячий голос біля самого обличчя: «Чому ти повернулася так рано? З ким ти тут збиралася зустрітись?».

Або він, або я. Можливо, присяжні мені поспівчують.

Та шансів мало. Усі знайомі любили Дерека, та й зв'язки в нього були *серйозні*. Він володів бізнесом, про який чув чи не кожен у Новій Англії. І найголовніше — його *сім'я* має зв'язки. Вони робили внески в кампанії всіх чинних політиків штату, включно з окружним прокурором. І мене вони ніколи не любили. Якщо дізнаються, що я зробила, не заспокояться, поки не зогнию у в'язничній камері до кінця свого життя. Вони витратять кожен цент, щоб я за це поплатилася.